

Publiczność ciągle wypełnia po brzegi salę sądową, co irytuje niezmiernie obrońców i prokuratora, który, jak to już wspomnieliśmy prześciga obrońców w wyszukiwaniu odwodowych okoliczności.

Ze złożonych w tym dniu zeznań obwiniony Buxbaum najwięcej powinien być zadowolonym, gdyż dwóch świadków potwierdziło jego alibi w dniu zniknięcia Estery.

Zeznania innych świadków nie rozjaśniają wiele, lub nawet wcale tej tajemniczej sprawy.

Dalszy ciąg posiedzenia rozpoczął prezydent o godzinie 9 rano przesłuchaniem pani Lengyel, która twierdzi, że w ową sobotę słyszała dwukrotne wołanie: „Przybywaj pani Lengyel”. Wydawało jej się, jakoby głos ten dochodził ją z za bramy domu. Zapytana, o jakiej porze słyszała to wołanie, odpowiada, że nad wieczorem. Syn zaś jej, Jan, piętnastoletni chłopak, utrzymuje, że działo się to w południe.

Wdowa Fekete opowiada, że przechodząc w sobotę około bóżnicy, słyszała wyraźnie dochodzący ją z tamąd płacz; dwóch żydów pilnowało bóżnicy. Przechodziła zaś tamtędy około godziny 11tej.

Proboszcz katolicki z Tisza-Eszlar Józef Adamowicz nie może dać żadnych wyjaśnień w tej sprawie, przynajmniej się tylko do współautorstwa doniesienia sądowi o tym wypadku, podpisanego literami A. I.

Zastępca sędziego z Eszlar, Józef Papp dowiedział się później dopiero o zniknięciu Estery; całą zaś sprawę znał tylko z pogłosek.

Natomiast świadek Ataliczy, furman mieszkający w domu pani Hury utrzymuje że słyszał jak w sobotę po południu Estera klóciła się ze swoją panią. Mogło to być około godziny trzeciej. Przywołana Hury zaprzecza w oczy świadkowi, i twierdzi, że z nikim po południu u siebie ani mówiła, ani się klóciła.

75-letni starzec Samuzem Fränkl potwierdza, że w sobotę około godziny 3 spotkał się z p. Hurym i ta go pytała, czy nie widział gdzie Estery. Pani Nagy nie wie nic pewnego, zdaje jej się tylko, że Taub, Schwarz i Braun dopiero po południu do domu wrócili.

Albert Papp i jego żona, u których Estera jakiś czas służyła, oddają jej zgodnie pochwały i potwierdzają wbrew zaprzeczeniom Scharfa, że ten ją znał dobrze.

Pani Gabor Solymossy opowiada, że dała znać sądowi jakoby żydzi zamordowali Estere; podejrzenie jej wyrodziło się na podstawie opowiadania samego Scharfa o analogicznym wypadku przed kilkudziesięciu laty, gdzie posadzono żydów o zamordowanie dziewczyny.

Świadek Jan Blassy, stróż bóżnicy, oprócz śladów na piasku do domu Lengyela nie spostrzegł nic więcej zastanawiającego.

Róza Rosenberg, młodzianka dziewczyna zeznaje, że około godziny pierwszej z południa widziała Estere rozmawiającą z jej siostrą Zofją. Przywołana do konfrontacji Zofja zaprzecza temu, w skutek czego wywiązuje się między dziewczętami przed trybunałem sprzeczka, która już miała się zamienić w bójkę na pięści, gdyby przewodniczący nie był temu przeszkodził, polecając rozdzielić zaprzęzone dziewczęta.

Szynkarz Süssman poświadcza, że Buxbaum u niego mieszkanie wynajmował w czasie, gdy się starał o urząd rzeźnika koszernego, w Tisza-Eszlar.

Katarzyna Barga, służąca Süssmana poznaje w Buxbaumie owego mężczyznę który w czasie wyborów na rzeźnika koszernego kwaterował u jej gospodarza. Z piątku na sobotę nocował, na drugi dzień z rana wyszedł z Süssmanem do bóżnicy, z kądem o godzinie 11tej obaj wrócili, zjedli razem obiad i położyli się na po południową drzemkę. Nad wieczorem dopiero wyszli i wrócili w nocy. A następnego dnia odjechał Buxbaum do Kallo.

W końcu Hatalowsky zaprzecza jakoby widział w sobotę po południu Estere, utrzymuje atoli stanowczo, że słyszał jej głos.

Po przesłuchaniu tego świadka odroczył przewodniczący rozprawę do dnia następnego.

Proces Ludwika Michel. W tych dniach odbywał się w Paryżu proces Ludwika Michel, oskarżonej wraz z pięciu towarzyszymi o rabunek sklepów piekarskich, w czasie bezrobocia, kiedy 30000 blisko robotników, przeważnie stolarskich, urządziło znowę. Prokuratorja oskarżyła ją nadto o rozszerzenie między wojskiem broszur treści podburzającej. Żołnierze czytali je, a następnie oddawali oficerom. Świadkowie odwodowi nie chcieli przysięgać przed krucyfiksem, ale składali przyrzeczenia

przed statua Respubliki. Oskarżona nie przystała na obronę adwokata, ale broniła się sama; w mowie, trwającej blisko godzinę dotknęła różnych tematów; mówiła o kwestji kobiet, o anarchji, religii, nędzy. Mowa jej chwilami była zdumiewającą i porywała słuchaczy. Zakończyła zaś słowami: „Cóż mi może jeszcze zatruwić? Czyż nie doznałam już wszystkiego?” — Telegramy dzisiejsze przyniosły rezultat procesu.

Mamy pieniądze! „Tak przynajmniej — pisze *Kurjer Codzienny* — sędzić można z pikniku wdanego w tych dniach w Szwajcarskiej Dolinie — który pokazał także, iż umiemy się z szykiem bawić...

Parę set osób płaśało w olbrzymim salonie, żałując niezmiernie, iż nie przygrywa im paryzka orkiestra: galanterja bowiem urządzających piknik wysadziła się, ażeby wszystkim przypomnieć jak najbliższy departament niższej Sekwany, co tu zaznaczamy z uznaniem.

Nie tylko ordery kotyjonowe zamówione zostały telegraficznie w Paryżu — ale kolację przyrządzał także paryski restaurator, wypadkiem zapędzony na żółte mazowieckie piaski.

Czyż potrzeba dodawać, iż biedna nasza mowa, na tym pikniku była nieobecna.

A może to i lepiej...

Wiek zaś tak pisze: „Dowiadujemy się, że do kotyjona, tańczonego na pikniku kawalerskim dla dam, który się odbył w Dolinie Szwajcarskiej, same ordery papierowe i inne cacka, sprowadzone ad hoc z Paryża, kosztowały około 800 franków. Dołączywszy do tego koszt bukietów ofiarowanych damom, oraz innych bagatelek kosztownych — można doprawdy rozradować się szczerze na myśl, że w mieście, gdzie ludzie mogą się bawić tak kosztownie i tak lekko wyrzucać pieniądze — nie zbraknie wkrótce ani łóżek w szpitalach, ani opłat szkolnych za uczniów ubogich, ani pomocy dla strudzonych długoletnią pracą starych nauczycieli prywatnych — ani żadnej rzeczy która poczciwą jest“.

My oddać sobie możemy sprawiedliwość, że przecież pod tym względem cokolwiek jesteśmy lepsi od Warszawiaków. Nasz powyściegowy piknik nie miał wcale paryskiej okras, rozmawiano na nim wyłącznie po polsku, a stosownie do ubogich naszych ekonomicznych warunków, odbyto go skromnie, bo jak donosiliśmy, naznaczono wkładkę po 5 zł. od osoby.

Niesforny autor. Gazety rosyjskie opowiadają zabawną anegdotę o pewnym poecie mianiku, który z grubym rękopisem obejmującym zbiór jego poezyj udał się do... urzędu policyjnego, prosząc aby tenże zechciał wydrukować płody jego ducha kosztem skarbu.

Ponieważ policja nie chciała przyjąć roli wydawcy, autor zwrócił się w tym samym celu do urzędu akcyzy od trunków, do departamentu hydrograficznego i nareszcie do „towarzystwa ulepszenia hodowli bydła“ — lecz wszędzie spotkała go odmowa.

Niefortunny autor włożył swe dzieło w kopertę i zaadresowawszy „do redakcji gazet w Moskwie“, powierzył je poczcie.

Biedny poeta jest blizkim pomieszenia zmysłów, a cenny jego rękopis podarł się na szczęty w rękach listonoszów moskiewskich, szukających napróżno redakcji, któraby pakiet tak ogólnie zaadresowany przyjąć chciała.

Korespondencja od Redakcji. Panu D. S. w Kr. Artykuł nasz o „Welocypedzie parowym“ ułożyliśmy na podstawie doniesień pism zagranicznych. W *Daily News* na początku maja było o tym wynalazku kilka artykułów. Zapewne pisma fachowe mają szczegółowe sprawozdania. Nawet jeżeli się nie mylimy, to przypominamy sobie, że w którymś z fachowych czasopism widzieliśmy artykuł o welocypedzie. Zechciej pan przejrzeć zbiór tegoż rocznych numerów *Engineering*. O wiadomości z Szczawnicy prosimy bardzo. Wszelkie nam się przydadzą, tak dobrze ekonomiczne, wykazujące rozwój tego zdrojowiska, jakoteż i towarzyskie, opisujące co tam goście robią i jak się bawią.

PIEKNA FUNDACJA.

W Kórniku (w W. Ks. Poznańskim) założyła hrabina z Działyńskich Zamo ska szkołę gospodarczą dla dziewcząt, której przewodniczy osobiście, pracując wraz z córką, młodą, ośmastoletnią panną nad jej rozwojem pomyślnym. Obecnie szkoła liczy uczennic 21: dziewięć z miasta, dwanaście ze wsi.

W szkole tej uczą: białego szycia, krawieczyzny, *gospodarstwa folwarcznego*, to jest hodowli drobiu, trzody chlewnej, mleczarstwa, przędzenia, tkactwa domowego, a ta wysoce potrzebna dla dziewcząt naszych klas średnich gałęź wykształcenia, nauki gospodarstwa folwarcznego, zostaje pod osobistym nadzorem założycielki, jakkolwiek jest do tego specjalnie wykształcona nauczycielka. Nauczycielek jest ogółem cztery; dwie z nich doglądają domowego porządku uczennic. Sypialnych komnat jest dwie, obszerne, przewiewne i czysto utrzymanych. Każda z uczennic ma przy łóżku swoim własny stolik i miednicę.

Szkoła, którą można nazwać *szkołą gospodarstwa wiejskiego*, utrzymuje się całkowicie z ofiarności zacnej założycielki, która liczy przecież na to, że pożyteczność zakładu, pierwszego w tym kierunku, zyskując uznanie w szerszych kołach publiczności, ściąganie z czasem większą liczbę uczennic, mogących już płacić za utrzymanie i naukę pobieraną. Szkoła wraz ze wszystkimi jej budynkami gospodarskimi, tak: kurniki, chlewy, obory, może być zwiedzana przez każdego, kto pragnie poznać jej urządzenie.

Tkactwo dzieli się na białe i kolorowe. Wełnianki, które tam wyrabiają, są nietylko trwałe, ale bardzo gustowne, a założycielka i jej córka używają ich na suknie codzienne. Szafirowa wełnianka w drobne czerwone paski, podobna do wyrabianych przez wieśniaczki w Radomskiem, bardzo ładnie wygląda w sukni a przytem jest praktyczną i trwałą.

Oprócz szkoły w Kórniku, rokującej jak najpiękniejsze nadzieje co do wzmożenia się przemysłu domowego, zasługują jeszcze na uwagę wyroby koronkowe, produkowane na wielką skalę w Drążgowie (pani z hr. Działyńskich hr. Grudzińska), w Rokosowie (p. E. z hr. Działyńskich księżna Czartoryska), w Rymanowie (p. z hr. Działyńskich hr. Potocka).

Mieliśmy sposobność przypatrzeć się tym wyrobom, mogącym śmiało wytrzymać konkurencję z koronkami szlązkiemi, francuzkami i belgijskimi. Widzieliśmy także wyroby tkackie w Kórniku i rzecz dziwna, żaden z kupców naszych nie stara się o to, aby te wyroby publiczność naszą poznać mogła, i aby przemysł domowy polski, tak dzielnie popierany przez rodzinę Działyńskich, utworzył sobie drogę do szerszych kół publiczności.

Czy rzeczy swojskie dobre, trwałe, gustownie zrobione, tanie, a przedewszystkiem swojskie, nie zasługują na uwagę?

GŁOSY PRASY.

W wstępnym artykule zastanawia się *Nowa Reforma* nad nominacją Hurki generał-gubernatorem Królestwa i nietylko nie przeraża się, ale przeciwnie wita ją z pewnym zadowolnieniem.

„Bo jakkolwiek — pisze ona — wydać się to może paradoksem, my jednakże wolimy takiego jak Hurko gubernatora, aniżeli kogoś w rodzaju Albedyńskiego, a to z tej prostej racji, że nominacja Hurki jest szczerą. „Jestem wrogiem waszym, mówi car, dając wam Hurkę wyniszczyć was chce i wyteplić — zgody z wami nie potrzebuje, bo mam odpowiednią ilość bagnetów, ażeby was w spokoju utrzymać — i dla tego posyłam wam na wielkorządcę żołnierza, który zna jedno tylko prawo: prawo pięści“. Jeżeli kto dotychczas tego nie wiedział, teraz na pewno wie już, czego się trzymać, czego się obawiać. Nie będzie już wielkorządcą „Przywiślańskiego kraju“ ludzi nas towarzyską grzesznością, uprzejmością, reputacją szlachetnego i łagodnego człowieka, podejrzanego o „sympatje polskie“ — nie będzie na ten lep brał ludzi uczciwych wprawdzie ale małego serca i ciasnego pojęcia. Polityka „prymirenia“ nie będzie odwracała uwagi społeczeństwa polskiego w Królestwie ani od tych zadań i prac wewnętrznych, jakie pomimo ucisku są jeszcze do wykonania, ani od szerszych widoków prawdziwie narodowej polityki, które powinniśmy zawsze obejmować“.

Czas jest aż do niemożebności pusty. Zebymy nawet gwałtem chcieli cokolwiek z niego zacytować, to musielibyśmy chyba wyjąć parę kronikarskich drobnostek.

Gazeta Krakowska zamieszcza uwagi o stronnictwach sejmowych, wychodzące z pod pióra

nie dziennikarskiego, ale trafne i cenne wielce. Autor tego artykułu wychodzi z założenia, któremu już kilkakrotnie daliśmy wyraz w naszym piśmie, że stronnictwa powinny się tworzyć w kraju i w kraju istnieć i organizować się, a w sejmie mieć tylko swoją reprezentację; nie zaś jak u nas, istnieć tylko w sejmie, a w kraju zlewać się w jedną bezkształtną masę. Wtedy bowiem będą stronnictwami w ścisłym tego słowa znaczeniu; dzisiaj zaś są tylko frakcjami, które już się nawet przeżyły i tylko sztucznie, od kadencji do kadencji, żywot swój przeciągnąć usiłują. Dla tego to *Gazeta Narodowa*, pisze autor artykułu

„wysuwająca zawsze naprzód względy narodowe, najczęściej niestety same ich lichy pozory, gdy dała ku zdumieniu naszemu, dowolny całkiem obraz przyszłego Sejmu, wedle szablonu frakcyjnego poprzedniej Izby, potem musiała się przyznać, że nie jest zadowolnioną z ustroju frakcyjnego, jaki sama naszkicowała. Lecz zamiast nawoływać do ugrupowania wedle dążeń głębszych, wedle szerszych programów narodowych, które bynajmniej nie wykluczają spraw choćby najdrobniejszych, lecz przeciwnie wznosząc się na nich, nadają im siłę organiczną; powiada ona, że ani stosunek do rządu austriackiego, ani dążenia narodowe nie mogą być podstawą do ugrupowania stronnictw w Sejmie, ale sprawa drogowa, gminna etc. Mówiąc to albo ten organ dobrowolnie zamyka oczy na znaczenie sprawy gminnej, drogowej, albo też umyślnie nie chce, aby jakkolwiek kierunek narodowy wybitny, kierunek mogący kraj cały objąć i poruszyć całą ludność, daleko nawet poza krajem w Sejmie się wyłonił i bezwiednie dąży do pełnej bezpłodności Sejmu w kwestjach gminnych i drogowych nawet. Nie mówimy już wcale o tem, że gdziekolwiek istnieje system reprezentacyjny, lub choćby cieni jego tylko, kwestja stosunku do rządu i osób rządzących będzie zawsze najwyższą, bo praktycznie najdonioślejszą, wpływającą na wszystkie tak zasadnicze jak dodatnie sprawy — nie obca przeto ugrupowaniom sejmowym. Cóż dopiero u nas, gdzie ten rząd... tak rozmaicie przez wielu jest pojmowany i oceniony“.

Tu przytacza autor na poparcie swojej tezy przykłady z rozmaitych innych Izb prawodawczych i wykazuje, że wszędzie dzielą się stronnictwa według stosunku swojego do rządu, a nie według zapatrywań na sprawę drogową lub gminną i powiada tak dalej:

„Albo Sejm galicyjski jest najwyższym organem polityki krajowej i narodowej — i w takim razie stosunki w nim ukształtować się muszą, jak na całym świecie, gdzie istnieją cele publicznego życia, albo nim nie jest — w takim razie schodzi do znaczenia obszerniejszej Rady powiatowej, i nie rozumiemy, jakim sposobem może być podstawą i wskazówką dla polityki naszej narodowej w Wiedniu i na świecie wogóle. W każdym razie wołać, lub poddawać się nawet grupowaniu frakcyj sejmowych na podstawie cząstkowych interesów klas społecznych, lub też luźnych przekonań — to robota rozkładowa, do której nie pojmujemy, jak można podawać rękę“.

Co w tej krytyce musi być najboleśniejszym dla *Gazety Narodowej*, to to, że ją pobito na jej własnym „patriotycznym“ polu, które ona, według jej zdania, zupełnie wzięła w arendę.

Dziennik Poznański otrzymuje z Wiednia ważne doniesienie w sprawie kolejowej. Więć naprzód zawiadamia, że tylko podrzędne oddziały przeniesione zostaną do kraju. Które? — dotąd nie jest jeszcze rzeczą zdecydowaną. Obecnie właśnie odbywają się w tej mierze studja.

„Tyle jednakże mogą oznajmić — pisze wiedeński korespondent tego pisma, a członek Koła polskiego — że dla galicyjskiej sieci kolei żelaznych z powodów geograficznych i handlowych może być we Lwowie tylko pewna ekspozytura dyrekcji jeneralnej, właściwe zaś jej agendy będą miały siedzibę w Krakowie. Należy się spodziewać, że lwowskie dziennikarstwo nie dopuści, ażeby z powodu tego odezwał się we Lwowie jaki zaściankowy, lokalny patriotyzm. Tutaj rozstrzygają tylko względy służby, handlu i połączeń kolejowych, a po części i wojskowe.“

Niezmiernej wagi rzeczą dla Galicji będzie, jeżeli rząd istotnie przeprowadzi to, co zamierzył i do czego zdąża, t. j. jeżeli przejmie na rzecz państwa kolej północną (Kraków-Wiedeń-Szląsk-Morawia). Sprawy tej nie potrzeba zdaje się już polecać opiece posłów naszych, ale potrzeba (o czem już pisałem), żeby Sejm, Rada miasta Krakowa i Izba handlowa krakowska nie ustawały sta-

nowczo domagać się tego, żeby ta linia, dotąd prywatna, stała się państwową“.

Wreszcie zanotujemy jeszcze w sprawach kolejowych to, co donosi dzisiejszy *Przegląd Rzeszowski*. Wedle „autentycznych“ wiadomości, które ten dziennik otrzymał, decyzja co do trasy kolei rzeszowskiej jeszcze nie upadła.

„Wybrane są — pisze *Przegląd* — trzy trasy, nad którymi studja dopiero w miesiącu wrześniu rozpoczyna się, a mianowicie: Rzeszów-Tarnobrzeg i Debica-Tarnobrzeg. Czwarta trasa to jest Debica-Rozwadów, została całkiem zaniechana. Dopiero po przedsięwziętych studjach i zbadaniu każdej z osobna trasy pod względem technicznym i finansowym, zapadnie ostateczna decyzja“.

EDEN

(Nowy teatr paryski.)

Pomiędzy nowościami, które pociągają dziś szczególnie mieszkańców Paryża i odwiedzających go cudzoziemców, pierwsze miejsce zajmuje nowy teatr Eden. Cztery miesiące codziennych przedstawień nie mogły dotąd nasycić tej ciekawości i teatr codziennie przepełniony.

A co za ogromny teatr! Proszę posłuchać tylko, ile kosztowała sama jego budowa. Dla wykonania śmiało nakreślonego planu, zawiązało się towarzystwo akcyjne z kapitałem 6 milionów franków. Suma ta jednak okazała się wkrótce za małą, wypuszczono za półtora miliona obligacji i ostatecznie potrzeba było 10 milionów dla doprowadzenia olbrzymiego tego przedsięwzięcia do skutku.

Dodać należy, że teatr Edenu leży w samym środku miasta, w pobliżu Wielkiej Opery. Okazały budynek nowego teatru mieści w sobie wielkich rozmiarów salę teatralną i trzy foyer w pysznym stylu indyjskim. W foyer ściany całe są zwierciadlane, co przy wspaniałym oświetleniu sprawia czarowny efekt. We wszystkich foyer są bufety, za którymi siedzą nadobne szafarki. Tłum publiczności przepełnia codziennie teatr i rokoszne apartamenty bufetowe. Pod względem opłaty od wejścia, republikański teatr przyjął zasadę demokratycznej równości, ustanowiwszy jedną tylko cenę wstępu, 3 fran. od osoby. Innych biletów nie ma.

Nowy ten teatr ma swoją specjalność. Nie jest to ani opera ani dramat, ani nawet komedia. Jest to przeważnie balet i przytem, mówiąc z niemiecką, tingel-tangel. Dają tam przedstawienia np. śpiewacy tyrolscy, hiszpańscy, pantominy, chóry różne — zresztą tańczą.

Ostatnie parę miesięcy dawano głównie wspaniałe balety medjolańskiego baletmistrza Manzotti — *Excelsior*, znany już od kilku lat we Włoszech. Dla wykonania go, dyrekcja teatru sprowadziła z Włoch trzy balleryny i *Corps de ballet* złożony z 450 artystów i artystek. Wystawienie tego baletu kosztowało 300.000 franków.

Excelsior jest baletem tendencyjnym. W nadobną i wspaniałą formę choreograficzną odziano tu temat olbrzymi — walkę światła z ciemnością, wiedzy z obskurantyzmem, jasnego ducha postępu z czarnym demonem reakcji, coś jakby nowożytną walkę Ormuzda z Arymanem.

Wiedzę wyobraża piękna włoszka w powiewnym kostiumie świetlanym. Zwycięża ona zawsze Obskurantyzm, przybierający różne postacie, zawsze jednak czarne z wężem na piersi. W pierwszym obrazie Ciemność stara się zwalczyć Światło, lecz nadaremnie; na znak tego ostatniego staje przed nami wspaniała dworzec, corps de balet zaś spełnia różne tańce alegoryczne, wyobrażające pochod Cywilizacji, Humanizmu. Odrodzenie... Jest to jedna za scen bardzo efektownych.

Walka dwóch pierwiastków nie ustaje. W obrazie następnym po tańcach charakterystycznych, między którymi spotykamy i mazur, tańczony w polskich narodowych kostiumach, biedni rybacy za poradą Obskurantyzmu niszczą pierwszy parostatek, światło jednak pociesza zasmuczonego jego twórcę, pokazując mu w oddali widok New-Yorku, gdzie po moście na Brooklynie pędzą dwa pociągi pospieszne, niżej zaś pod mostem płynie cała siła pary parowiec.

W obrazie piątym scena przedstawia pracownię Volty. Obskurantyzm stara się przeszkodzić wynalazcom poszukiwaniom tego uczonego, ten

jednak, zagniewany, jednym elektrycznym grochem przepędza ducha ciemności i zmusza go do ucieczki, światło zaś które przybyło dręczonemu mędrcom na pomoc, pokazuje mu w dali stację telegraficzną w Waszyngtonie. Tłum tancerów w kostiumach posłańców telegraficznych tańczy dzielnego galopa na cześć nowego tego tryumfu cywilizacji.

W obrazie siódmym widzimy grabież karawany na pustyni, znów dzieło Obskurantyzmu i groźną burzę miotającą tumanami piasku, także figiel ducha Piekła. Obraz się zmienia jednak i mamy przed sobą uroczystość otwarcia kanału Suezkiego. Następuje szereg tańców: Kosmopolitka, Indjanka, pas d'ensemble...

Dalej znowu zniesienie niewolnictwa — pas des deux balleryny i pierwszego tancerza, a na koniec „Homage a Lesseps“ wielki balabile, wykonane przez całą trupę.

Obskurantyzm zwyciężony na ziemi stara się szkodzić cywilizacji pod ziemią, wstrzymując roboty tunelu przez Mont Cenis. Wyborny obraz mimiczny przedstawia nam głębokomyślnie powątpiewania niektórych inżynierów co do udania się przedsięwzięcia. Inżynierowie jednak napróżno kiwają głowami i załamują ręce. Geniusz ludzki i tu zwycięża. Przy pomocy światła galerje postępują coraz dalej, zbliżają się, już resztki skały wyłamano i w tunel wchodzi cała armia robotników francuskich z oskardami na ramieniu i Marsylianką na ustach... *le jour de la gloire est arrivé!*

Naprzeciw robotników francuskich wychodzą włoscy i następuje zbratanie obu narodów.

W ostatnich obrazach Pokój i Światło triumfuje. Obskurantyzm się więcej nie pojawia, zapędzony w niedościgłe kryjówki, wszystkie zaś ludy tańczą wielki balabile *La Concorde*, zbratanie ludów...

Takim jest balet *Excelsior!*

N. W.

Przegląd polityczny.

Austrja. Czeska odezwa wyborcza i ogłoszona przy niej lista kandydatów poselskich „Komitetu mężów zaufania“ wywołała wielkie niezadowolnienie w kołach młodoczeskich. Młodoczesi posiadali dotąd w sejmie 15 krzeseł poselskich. Liczba ta, jeżeli przejdzie lista komitetu, zredukowaną zostanie obecnie do 11, a właściwie 7 głosów, czterech bowiem z dawniejszych posłów tej grupy przejdzie prawdopodobnie do staroczeskiego obozu. Komitet „mężów zaufania“ nie zatwierdził czterech kandydatur młodoczeskich, mimo że były one postawione przez komitety miejscowe i swoich własnych kandydatów okręgom tym narzucił. Młodoczesi wyrzucają dwóm swym reprezentantom w komitecie Trojanowi i Czelakowskiemu, że przeciw podobnemu postępowaniu komitetu nie zaprotestowali a ewentualnie z komitetu nie wystąpili. Gorętsi z młodoczeskiego obozu żałują dziś, że nie ogłosili własnej listy kandydatów, nie zawiązali osobnego komitetu i nie agitowali na własną rękę, wtedy bowiem mogliby większą ilość kandydatów swych przeprowadzić. Obecnie już jednak zapóźno; wybory do sejmu rozpoczynają się 28. b. m.

— Morawska Rada szkolna krajowa zażądała od okręgowej rady szkolnej berneńskiej przedłożenia specjalnego referatu w sprawie trzeciej szkoły ludowej czeskiej w Starem Bernie (Altbrunn). Sprawozdanie w końcu bieżącego miesiąca winno być już wygotowane. Szkoły tej domaga się pewna liczba rodziców czeskich.

Francja. Z Paryża piszą do *Pol. Cor.*, że nowy poseł francuski w Chinach p. Tricon prowadzi z większym powodzeniem układy niż poprzednik jego, Bouzée. Tricon nie robi żadnych ustępstw w sprawach zasadniczych, stara się jednak dojść do porozumienia w sprawach mniejszej wagi.

— Senator i historyk Henryk Martin, który ogłosił niedawno znany artykuł o Austrii, komunikuje obecnie dziennikowi *Siecle* swe uwagi o trójprzymierzu ze względu na Włochy. Mancini powiada on, szukał w swojej mowie parlamentarnej okłasków. Zapewnienia Tiszy, że przymierze nie związane jest żadnymi terytorjalnymi gwarancjami jest prawdopodobniejsze. W Rzymie przypisują temu przymierzowi więcej znaczenia, niż ono ma istotnie. Osoby interesowane starały się w roku zeszłym poróżnić Francję z Anglią, dziś

zaś życzą sobie one rozdwojenia między Włochami i Francją. Francja powinna wiedzieć, że ma we Włoszech nieprzyjaciół tylko w szeregach tych polityków, którzy stali się ślepych narzędziami obcego despotyzmu. Martin dodaje, że Włosi przekonani są, iż Francja dąży do zaprowadzenia we Włoszech Republiki.

— Jak uprzedzając grzecznym jest Rząd rzeczypospolitej francuskiej dla Rosji, widzimy z tego faktu, że emigrant rosyjski Alisow otrzymał nakaz opuszczenia Francji za to, że w piśmie *Réveil des Travailleurs*, wydawanym w Nicei zamieścił artykuł pt. „Obecny stan Rosji”. Artykuł ten poprzednio drukowany już był w paryskim dzienniku *Citoyen*. Alisow już w roku 1880 był wydalony z Francji za broszurę o Aleksandrze II. potem jednak otrzymał pozwolenie powrotu do Francji.

Rosja. Jeden ze skazanych na śmierć w ostatnim procesie rewolucjonistów, Złotopolski, nie chciał podpisać podania do cara o łaskę, jak tego wymaga procedura rosyjska. Minister spraw wewnętrznych Tolstoj udał się osobiście do celi więziennej Złotopolskiego i namawiał go, ażeby koniecznie to uczynił. Mimo to został następnie wraz z innymi ułaskawiony, t. j. car darował mu życie, zamieniwszy tę karę na dożywotnie więzienie. Jeszkowa, skazana na zesłanie do wschodniej Syberji, prosiła o zamianę tej kary na zesłanie do Syberji zachodniej, z powodu, że zaślubiła w więzieniu jednego ze skazanych do tej części Syberji. Prośbę tę uwzględniono.

Telegramy „Kurjera Lwowskiego”.

Paryż, 24. czerwca 11 godz. 30 m. Trybunał kasacyjny odrzucił skargę Bontoux i Federa, dyrektorów banku „Union générale” i zatwierdził wyrok sądu karnego, skazujący ich na dwa lata więzienia.

Za splądrowanie sklepików piekarskich podczas strajku stolarskiego w marcu, skazaną została Ludwika Michel na 6 lat więzienia, a dwaj jej towarzysze Ponget i Marceau, pierwszy na 8 a drugi na 10 lat (?).

Wiedeń, 24. czerwca 12 g. Profesorowie uniwersytetu doręczyli rektorowi Maassenowi adres, opatrzony 63 podpisami zwyczajnych profesorów (a jest wszystkich zwyczajnych profesorów na uniwersytecie wiedeńskim 74). W adresie tym oświadczają ci profesorowie, że jakkolwiek przyznają rektorowi prawo wypowiedziania w sejmie swych osobistych przekonań, to jednak oni jako profesorowie pierwszego niemieckiego uniwersytetu w państwie, uważają, że jest ich obowiązkiem zakomunikować mu, iż nie podzielają jego poglądów tak politycznych jak i narodowościowych, wypowiedzianych w jego mowie w sejmie dolno-austriackim.

Czerniowce 24 czerwca. Psznica za 100 klg. od 9— do 9-75. Żyto od 6.40—6-70. Owies od 5-40—5-75. Jęczmień od 5-20—5-60 Rzepak od 14— do — Konicz od — zł. do —. Kukurudza od 5-75—5-90. Spirytus 32—32-25.

POCIĄGI KOLEJOWE.

od 1. czerwca 1883.

podług zegaru lwowskiego

Przychodzą do Lwowa:

Z KRAKOWA: o godz. 5 min. 40 rano pociąg pospieszny, o godzinie 9 min. 27 wieczór pociąg osobowy, o godz. 11 min. 40 przed południem mieszany, o godzinie 7 min. 34 wieczór pociąg lokalny.

Z CZERNIOWIEC: o godz. 10 min. 0 wieczór pociąg pospieszny o godz. 3 min. 35 rano i o godz. 3 min. 52 po południu pociąg mieszany.

Z PODWOŁOCZYSK: na dworzec Podzamcze o godz. 10 min. 17 wieczór pociąg pospieszny, o godz. 2 min. 31 rano i o godzinie 3 min. 48 po południu pociąg mieszany.

Z PODWOŁOCZYSK: na dworzec główny lwowski o godzinie 16 min. 30 wieczór pociąg pospieszny, o godz. 3 min. 5 rano i o godz. 4 min. 16 po południu pociąg mieszany.

Ze STANISŁAWOWA: na Stryj, rano o godz. 8 min. 20 pociąg omnibusowy, wieczorem o godz. 8 min. 32 pociąg mieszany i o godz. 3 min. 4 po poł. pociąg lokalny Szezercz-Lwów.

Odechodzą ze Lwowa:

Do KRAKOWA: o godzinie 10 min. 50 wieczorem pociąg pospieszny, o godz. 4 min. 5 rano pociąg osobowy, o godz. 5 min. 9 po południu pociąg mieszany, o godzinie 6 minut 35 rano pociąg lokalny

Do CZERNIOWIEC: o godz. 6 minut 30 rano pociąg pospieszny, o godz. 12 min. 15 po południu i o godz. 11 min. 10 w nocy pociąg mieszany.

Do PODWOŁOCZYSK: z głównego dworca o godz. 6 rano pociąg pospieszny, o godz. 12 minut 38 po południu i o godz. 10 minut 51 wieczór pociąg mieszany.

Do PODWOŁOCZYSK: z dworca Podzamcze o godz. 6 min. rano pociąg pospieszny, o godz. 1 min. 4 po południu i o godzinie 11 wieczór pociąg mieszany.

Do STANISŁAWOWA na Stryj, rano o godz. 7 min. 5 pociąg mieszany, wieczór o godz. 7 min. 10 pociąg omnibusowy i o godz. 11 min. 20 przed połud. pociąg lokalny Lwów-Szezercz.

Dyspozycja obiadowa

na Wtorek 26. czerwca 1883.

Objad droższy:

Rosół z ciastem lanem.
Grzanki z cynaderkami cie-
lęcemi.
Potrawa z gołąbków z szpa-
ragami.
Kalbstek z jajami.
Pierogi w papilotach.

Objad tańszy:

Barszcz szary z uszkami.
Włoska kapusta faszerowa-
na wieprzowiną.
Zraziki cielęce z kaszką
krakowską.

Przepisy i objaśnienia otrzymywać można, nadsyłając 20 ct. w markach listowych do Kurjera Lwowskiego z napisem „Wakri”.

Teatr hr. Skarbka.

W Poniedziałek dnia 25. Czerwca 1883.

Chichotki

komedja w 1 akcie z franc. przez Henryka Dare, tłumaczył Józef Abgarowicz.

Osoby.

Leon p. Lubicz.
Edyta pni Kwiecińska.
Andrea pni Woleńska.
Francia pokojówka pna Knapczyńska.
Rzecz dzieje się w Paryżu.

Po raz pierwszy:

CIOCIA FEMCIA

komedja w jednym akcie Leona Madejskiego.

Osoby.

Gracki p. Wojdałowicz.
Gracka p. Gostyńska.
Helena, ich córka pna Stachowiczówna
Ciocia Femcia pni Aszpergerowa.
Wacław p. Woleński.
Zuzia pna Wisłobodzka.
Marcinek p. Walewski.
Rzecz dzieje się na wsi w domu Grackich.

Po raz drugi:

JESTENIA

komedja w jednym akcie przez Leopolda Świdarskiego.

OSOBY:

Adam Łaski, obywatel ziemski p. Woleński.
Marja, jego żona pni Kwiecińska.
Rolnicki, dziadek Marji p. Zboński.
Eufrozyna, jej ciotka pna Cichočka.
Kleofas Kawalerski, urzędnik, przy-
jaciel Adama p. Zamojski.
Kasia, służąca Łaskich pna Wisłobodzka.
Wieck, służący p. Wyscecki.

Rzecz dzieje się na wsi u Łaskich

Początek o godzinie pół do 8 wieczorem.

Nadesłane.

Artykuły w dziale „Nadesłane” nie pochodzą od Redakcji, nie bierze też ona na siebie żadnej za nie odpowiedzialności.

Browar parowy pana O. Szmelkesa we Lwowie.

Czytamy w *Gazecie Narodowej* Nr. 142 z dnia 24. bm.;

„Niejednokrotnie wspominaliśmy już o firmie powyższej, zajmującej w kraju naszym stanowisko pierwszorzędne. Szczególnie przy sposobności lwowskiej i przemyskiej wystawy, na których to wystawach browar p. Szmelkesa odznaczonym został trzema medalami, podnieśliśmy orzeczenia wydane przez najznakomitszych jurorów, przyznające wyrobom p. Szmelkesa największe zalety w każdym kierunku. Z orzeczeń tych wynikało, że piwo p. Szmelkesa śmiało konkurować może z najlepszymi produktami zagranicznymi.

Dziś znowu miło nam donieść, że w ostatnich czasach najznakomitsi znawcy po sumiennem zbadaniu wyrobów browaru parowego pana Szmelkesa orzekli, że piwo to pod każdym względem jest wybornem. Poniżej cytujemy analizę chemiczną lwowskiej politechniki i orzeczenie znakomitych naszych lekarzy, wiceprezydenta miasta p. profesora dr. Czyżewicza i p. dr. Jandy. Oryginały tych świadectw złożono w naszej redakcji. Dosłowne ich brzmienie jest następujące:

I. Świadectwo.

Analiza piwa, wyrobionego w browarze p. O. Szmelkesa okazała rezultat następujący:

Dostarczone piwo było jasne, silnie się pieniące, piana czysta, biała, drobno-pęcherzyko wata, smak przyjemny, gorzkawy, bez posmaku.

Piwo to okazuje ciężar właściwy 1-01863 przy 20°C. Stężenie brzezki, obliczone z rezultatów analizy wynosi = 12-68 procent.

W 100 częściach wagowych piwa znaleziono: 1) Alkoholu = 3-37 proc.; 2) Ekstraktu = 5-72 proc.; 3) Cukru słodowego = 1-034 proc. jako C₆H₁₂O₆; 4) Dekstryny = 2-50 proc.; 5) Popiołu = 0-21 proc.; 6) kwasu octowego = 0-17 proc. v. kwasu mlekowego = 0-25 proc.; 7) Kwasu fosforowego = 0-0596 proc. (P₂ O₅).

Według przytoczonych liczb piwo powyższe nie jest ani zbyt mocne, ani zbyt rozcieńczone, zawartość 5-72 proc. ekstraktu dowodzi dostatecznej ilości materij pożytecznych. Analiza powyższa wykazuje przeto, iż badane piwo posiada składniki dobrych piw normalnych.

Lwów 15 kwietnia 1883.

C. k. szkoła politechniczna, laboratorium chemii ogólnej we Lwowie.

Br. Pawlewski,

docent technologii w lwowskiej szkole politechn.

Józef Frühling,

asystent chemii w lwowskiej szkole politechnicznej.

II. Świadectwo.

Z prawdziwą przyjemnością stwierdzamy niżej publicznie, iż piwo produkowane w browarze p. O. Szmelkesa we Lwowie, jakoteż t. zw. leżak (Lagerbier) tak pod względem smaku, jakoteż barwy swej, zasługuje ze wszech miar na nazwę wybornego.

Wolne od wszelkich obcych zdrowiu szkodliwych domieszek i przypraw, wyrób ten czysty jak lza, nie tylko nie wpływa ujemnie na organa odżywcze i nie utrudnia trawienia, ale przeciwnie takowe ułatwia; z czego wynika, że sposób i metoda wyrobu owego produktu za nadto racjonalne poczytane być muszą.

Spełniamy tedy miły obowiązek, zalecając powszechne użycie tego piwa jako zdrowego, orzeźwiającego i bardzo pożytecznego.

Lwów 24 marca 1883.

Dr. Franciszek Janda.

Prof. dr. Adam Czyżewicz.

Wobec tego zapytujemy, czy nie powinien każdy, komu tylko na sercu leży podniesienie przemysłu domowego — o czem w ostatnich czasach tak wiele mówiono i pisano — popierać produkta krajowe, które podług orzeczeń najkompetentniejszych sfer są równie dobre jak zagraniczne, a przytem o połowę tańsze.

Warto się nad tem zastanowić, wiele to pieniędzy wyrzucamy corocznie, sprzedając piwa zagraniczne, i to zupełnie niepotrzebnie, gdyż wyroby nasze wyrównują zupełnie zagranicznym. Czy nie powinniśmy wziąć sobie za wzór Czechów, dla których stało się dogmatem popierać tylko wyroby krajowe.

Browar p. Szmelkesa, istniejący we Lwowie od lat trzydziestu i prowadzony zawsze przez ludzi fachowych, jakimi są właściciele tegoż, wykazuje bardzo znaczną produkcję, którą konsumuje miasto Lwów w ²/₃ częściach, a ¹/₃ część prowincja.

Browar urządzony jest podług najnowszych ulepszeń, właściciele tegoż zwiędzając ciągle pierwszorzędne browary zagraniczne, zaprowadzają w swoim browarze najnowsze i najznakomitsze wynalazki, zastosowywane w pierwszorzędnych fabrykach europejskich, przez co przyczynili się do podniesienia produkcji piwa w Galicji, za co należy się im prawdziwe uznanie.

Hektoliter piwa w browarze parowym pana Szmelkesa kosztuje dla większych odbiorców miasta Lwowa 13 złr., a dla prowincji 10 złr. 50 ct., podczas gdy cena piwa pilzneńskiego i ołomunieckiego jest prawie dwa razy tak wielką.

Nie wątpimy, że miłujący kraj obywatele wobec jednomyślnego orzeczenia ludzi fachowych, stwierdzającego, że piwo p. Szmelkesa nie ustępuje wcale wyrobom zagranicznym, popierają będą w własnym dobrze zrozumianym interesie ten pierwszorzędny zakład krajowy, zatrudniający u nas kilkuset robotników wyłącznie tylko krajowców, opłacający u nas podatki i zakupujący też u nas wszelkie produkta, potrzebne do wyrobu piwa.

Pierwszy w kraju specjalny 504
Zakład leczniczy
Kumyssem naturalnym
 w Jarosławiu w Galicji

już otwartym został dla Szan. PT. Publiczności!!
 Kumys naturalny od niepamiętnych lat przez Tatarów
 dotąd przyspasabiany, pod okiem obznajomego **fachowca**, w y-
 r a b i a n y m jest również z czystego kobyłego mleka, bez naj-
 mniejszych domieszek różnych ingrediencji; jest przeto niepo-
 równanie skuteczniejszym od kumysu sztucznego!

Kumys naturalny zalecany jest przez
 wszystkie wydziały medyczne, jako jedynie ra-
 dykalnie leczniczy środek przeciw

suchotom płucnym,
 nadto leczy: niedokrwistość, bezsenność, rozdrażnienia ner-
 wowe, wycieńczenie sił, kaszel, chrypkę, oczyszcza krew i cały
 organizm odżywia.

Sezon otwarty do 15. Września. Czas leczenia
 jest 6 tygodni.

6 Tygodniowy kurs Kumysu (150 but.) zlr. 70.
 3 " " " (75 but.) zlr. 35.

"Mieszkania" prywatne wygodne i tanio.

Główny skład kumysu w aptece

p. **ROHMA W JAROSŁAWIU.**

Broszurki, cennik i wszelkie objaśnienia wysyła się na
 żądanie gratis. Ekspedycja kumysu i wczesne zamówienia mie-
 szkań załatwia

Dr. Kossak.

M. Łojowski.

konsultant sezonowy

właśc. zakładu kumysowego.

C. K. UPRZĄ GALIC. AKCYJNY
BANK HIPOTECZNY

sprzedaje po kursie dziennym

LOS Y

węgiersk. czerwonego krzyża

których ciągnięcie

dnia 1. Lipca 1883.

z główną wygraną 50.000 zł.

505

Flance Jarzyn i Kwiatów

po miernych cenach rozseła za nadesłaniem gotówki lub w części
 zadatkowane polecenia za zaliczką Zarząd dóbr

Teofila Łuckiego w Melny poczta Strzeliska nowe

równocześnie poleca

FLANCE KWIATÓW W SORTYMENTACH

1	Sortyment	12tu odmian flanc kwiatów letn.	po 1 kopie zł.	2-20
1	"	12	" " " "	1-20
1	"	6	" " " "	1-10
1	"	6	" " " "	1-60

Zamówienia przyjmuje **Zarząd dóbr Melny poczta**
Strzeliska nowe lub

Główny Skład Nasion TEOFILA ŁUCKIEGO

we Lwowie.

321

TOWARZYSTWO

GALIC. KASY ZALICZKOWEJ

we Lwowie, Rynek 1. 17.

Stowarzyszenie zarejestrowane z nieograniczoną poręką
 przyjmuje wkładki na książeczki oszczędności
 oprocentowując takowe po 6% rocznie

Kasa Towarzystwa zwraca wkładki:

od 100 do 500 zł.	za 30-dniowym wypowiedzeniem
" 500 " 1000 "	za 60-dniowym "
" 1000 i resztę kap.	za 90-dniowym "

Udziały oprocentowują się od dnia wkładki.

147

D Y R E K C J A

Znakomite
Mydło "Tnatowicz"
 do prania bielizny.

Zalety: sucho, bezwonne, czyste
 dobrze oczyszczające bieliznę, i
 tanie, bo kilo kosztuje tylko 48 ct.
Krochmal brylantowy, do nada-
 nia bieliznie polskiej, hiszpańskiej i
 sztywności z polskim opisem u-
 zyła. 4 pakietów w jednej pacz-
 ce kosztują tylko 12 ct.
Soda czysta do prania bielizny
 kilo 16 ct.
Krochmal istotnie pszenny do
 gotowania, kilo 40 ct.
Krochmal ryżowy do nadierania,
 kilo 50 ct.
Farbki w tabliczkach, w proszku i
 gałeczkach najprzedniejsze, pa-
 kietki po 2, 4 i 10 ct.
**Wosk biały, guma arabska, ho-
 rax, stearyna, chlorek wapnie-
 ny**, po 2, 4 i 10 ct.
 Nabyć można w sklepie perfum
 i kosmetyków u plekszujących
JANA HINATOWICZA,
 ul. Kopernika nr. 3. 295

TRUSKA WIEC

otwarcie sezonu d. 1. czerwca 1883.

Zakład ten położony o 8 kilometrów od najbliższej stacji
 kolei dniestrzańskiej „Drohobycz-Truskawiec.”

Posiada 15% solankę i silne siarczane wody do ką-
 piel; słonogorzkie rozwalniające i moczopędne zdroje do picia,
 borowinę żelazistą i szlam słono-siarkowy do kąpiel; aptekę,
 urząd pocztowy i telegraficzny.

Nowo zbudowane łazienki o 60 gabinetach, urządzo-
 ne są z wszelką wytwornością, jak również nowo urządzone
wziewalnia pary słonej i wyciągu igliwa; leczenie elek-
 tryczne.

Nowe i wygodnie urządzone pomieszkania z usługą, kilka
 restauracyj i cukiernia, nowy **bilard**, fortepian, dobra ka-
 pela i wiele nowo urządzonych ulepszeń.

Lekarz zdrojowy dr. **Zygmunt Rieger**, radca zdrowia.

Zamówienia na pomieszkania i powozy de stacji kolejo-
 wej „Drohobycz” lub „Drohobycz-Truskawiec” przyjmuje
 przy dołączeniu zadatku

Zarząd zdrojowy.

Chorzy posiadający świadectwo ubóstwa, potwierdzone
 przez c. k. Starostwo, korzystać będą mogli z uwolnienia od
 opłaty taksy i tańszych kąpiel, tylko w porze od 1 do końca
 czerwca i od 15. sierpnia do 15. września. 312

Galic. Bank kredytowy

wydaje od 10. Listopada z. r. począwszy

4% asygnaty kasowe
 z 30-dniowym wypowiedzeniem.

4 1/2% asygnaty kasowe
 z 60-dniowym wypowiedzeniem,

zaś wszystkie dotychczas w obiegu będące asygnaty
 kasowe z 30-dniowym terminem mogą być bez po-
 przedniego wypowiedzenia zamienione na 4 1/2% z 60-
 dniowym terminem i w tym celu należy takowe do wy-
 miany kasie galicyjskiego Banku kredytowego we Lwo-
 wie, ul. Jagiellońska l. 3, przedłożyć. 57b

Dyrekcja.

Marcin Müller
Kapelusze na lato

Słomiane kapelusze po	90 ct. i wyżej
Płócienne kapelusze po	60 ct. "
Błazy płócienne sztuka	2 zł. — "
Prochowniki z kapużą	6 " — "
Płaszczki gumielastyczne	12 " — "
Parasole od słońca	1 " 50 " "
Czapki płócienne	— " 50 " "

Zlecenia z prowincji za nadesłaniem miary
 podług centimetra, odwrotną pocztą. 396

Węże

gumowe, z wkładami, spręży-
 nami i parcianie. Płyty do pod-
 kładów maszynowych we wszy-
 stkich grubościach. Sznuiry,
 wentyle, kule, pakunki arbe-
 stowe, pierścienie i szkła an-
 gielskie do wodoskazów.

PASY

z najlepszej skóry grzbietowej
 (Kernleder) od 1" — 1 1/2" do 8"
 szer. zawsze na składzie.

Wszelkie

PRZYRZĄDY LECZNICZE

z miękkiego i twardego kau-
 czuku oraz bandaże, pończochy
 od kurezy, aparata inhałacyjne
 poleca po cenach najtańszych

GŁÓWNY SKŁAD fabryczny
 wszelkich wyrobów gumowych

R. Krimera

WE LWOWIE.

plac Halicki, hotel Żorża.

Niniejszem polecam moją od 20
 lat istniejącą

Farbiarnię

pod firmą

W. MIEDING

przy ul. Jagiellońskiej l. 20

WE LWOWIE.

Wszelkie z prowincji nadesłane
 zlecenia uskuteczniams w najkrót-
 szym czasie. 46

Ścierpiącym na oczy

pewna pomoc.

Woda na oczy Pawlewskiego
 z Poznania jest to najdzielniejszy.
 środek na wszelkie cierpienia ocz-
 Wzmocnia wzrok i leczy nadzwój,
 czaj szybko wszelkie zapalenia-
 apnechnięcia i rozmaite inne słabo-
 ści ocz. Znaną jest ona oddawna
 w całych Niemczech i Rosji, gdzie
 wielkiem powodzeniem po wspi-
 alach używana bywa. 379a

Główny skład dla Galicji
 w **Apteczce Oswalda Paulo**
 w Bukaczowcach.

Cena jednego flakonu z dokła-
 dną instrukcją i zlr. 20 ct.

Nabyć także takową można:
 We Lwowie w apt. p. Blumenfelda.
 W Brzeżanach w apt. p. Lobosa.
 W Brodach w apt. p. Inlendera.
 W Kołomyi w apt. p. Stencła.
 W Stanisławowie w apt. p. Macury.

Najlepsze i najtańsze
Orzechy herbaciane
 po 1 kilo po 1 zł. 50 ct.
 w najlepszej jakości
HERBATY
Fr. Schindler i Syni
 we Lwowie, Rynek 1. 45.

Niezawodny środek

na wygubienie nagniotków,
 brodawek i innych podobnych
 narośli skórnych bez bólu i bez-
 żadnego niebezpieczeństwa.

Cena flakonu 50 ct.

Wstrzykiwanie i kapsułki
 z rośliny „MATICO“
 w słabościach męskich nieoceniony
 środek

poleca Apteka

K. Krzyżanowskiego

we Lwowie.

Cena flaszki wstrzykiwań 40 ct.
 Kapsulek 80 ct. 5

ROZOWE DOMINO

TYGODNIK SATYRYCZNO - HUMORYSTYCZNY

ilustrowany,

do którego dołącza się:

Dodatek polityczny, społeczny i literacki („Kurjer Lwowski“)

oprócz tego jeszcze

dodatek powieściowy w formie książkowym.

Wydawca: Fran. Henryk Richter. Redaktor: Włodz. Zagórski (Chochlik).

Prenumerata miejscowa i zamiejscowa wynosi: rocznie 10 zł. półrocznie 5 zł. kwartalnie 2 zł. 50 ct. miesięcznie 85 ct.

Numer pojedynczy kosztuje 20 ct.

Bezpłatna premia dla abonentów rocznych.

Abonenci składający *caloroczną* przedpłatę w kwocie 10 zł. w naszej Administracji, nabywają tem samem prawo do bezpłatnej premji (oprócz Kalendarza Różowego Domina) mianowicie wybierać mogą z dzieł, których spis na żądanie dostarczamy, *dwie Serje*, zawierające 100 arkuszy Powieści, Nowelli etc. ilustrowanych, gratis — albo dwa olejdruki:

„*Przed Jarmarkiem*“ lub „*Powrót z Jarmarku*“ (Loeflera).

Abonenci, którzy płacą miesięcznie lub kwartalnie, a mają zamiar cały rok pozostać nam wiernymi, otrzymają Kalendarz „Różowego Domina“ z ilustrowanym humorystyczno-satyrycznym *Noworocznikiem Chochlika gratis i franco*, oraz otrzymać mogą abonenci za wyjątkowo bardzo niską cenę dzieła literatury rozrywkowej, które od czasu do czasu w naszym piśmie ogłaszamy.

Administracja „Różowego Domina“ we Lwowie, ul. Akademicka l. 3.

KALENDARZ POWSZECHNY Różowego Domina

na rok 1884 (rok II.)

zastosowany do potrzeb mieszkańców Galicji wraz z ilustrowanym humorystyczno-satyrycznym noworocznikiem

„C H O C H L I K A“

zaczął się drukować z dniem 1. Czerwca b. r. w nakładzie znacznie powiększonym i poprawionym.

Cena 50 ct. 1 tuzin 4 złr. 50 ct.

Wydawnictwo przyjmuje ogłoszenia za cenę 24 zł. cała stronnica, 12 złr. pół stronnicy a 6 złr. za ćwierć stronnicy.

Upraszamy także tych panów, którzyby się szczerze sprzedawaniem tego kalendarza zająć chcieli, o spieszne zgłoszenie się, jeżeli chcą przystępne i korzystne warunki otrzymać.

Wydawnictwo Różowego Domina.

